

FRANCESCA
GIBBONS

Illustraties van CHRIS RIDDELL

EEN
KLOK
VAN
STERREN

ACHTER DE BERGEN

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is materiaal gebruikt uit FSC® gecertificeerde bossen en andere gecontroleerde bronnen, onafhankelijk gecertificeerd door Soil Association Certification. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk./green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Francesca Gibbons
Oorspronkelijke titel: *A Clock of Stars: Beyond the Mountains*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd 2021
Omslagillustraties: © Chris Riddell 2021
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties: © Chris Riddell 2021
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Pb Tisk, Czech Republic

ISBN 978 94 027 0993 3
ISBN 978 94 027 6459 8 (e-book)
NUR 283
Eerste druk maart 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

De bomen weken voor Ochi opzij en maakten een pad vrij in het donkere bos.

Ochi liep zonder aarzelen verder. Ze wist de weg in deze bossen, ze was tenslotte de woudheks.

Ze werd op eerbiedige afstand gevolgd door een pony. In de kussen-sloop die aan het zadel was vastgeknoopt, zat een heel vreemde klok.

Anneshka Mazanar volgde de pony. Haar manier van lopen had niets eerbiedigs; ze struikelde mopperend door het woud. De mechanische draak van Andel had haar handen en gezicht geschroeid. Ze miste een muiltje en haar trouwjurk lag aan flarden. De stekelige takken die aan haar onderrokken waren blijven hangen, zwierden als een lange staart van prikkeldraad achter haar aan.

Hoewel Anneshka's brandwonden pijn deden, stak de gedachte aan wat ze was kwijtgeraakt nog veel meer. Ze was bijna tot koningin gekroond. Ze had bijna bereikt waar ze voor was voorbestemd.

En nu was Drakomor dood, en het zou niet lang duren voor heel Yaroslav te horen kreeg wat ze had gedaan. De mensen zouden horen hoeveel mensen ze had vermoord, en dat het de prins was gelukt om te ontsnappen.

Anneshka stelde zich de reactie van haar moeder voor: 'Je had met de koning kunnen trouwen, maar nee hoor! Jij moest zo nodig weer een draak en het kasteel in brand steken. Stomme troela. Wat zullen de burens wel niet zeggen?'

Nee. Anneshka ging niet meer terug naar Yaroslav. De heks was haar enige hoop.

Ochi's lantaarn zwaaide heen en weer terwijl ze met grote passen voor Anneshka uit liep. De heks was lang en slank en had een bleke huid en zwart haar. Ze had Anneshka een schuilplaats aangeboden. En wie weet, misschien had ze ook wel een paar antwoorden voor haar.

Die heks weet wat mijn lot is en waar ik zal heersen, dacht Anneshka. Knarsetandend hinkte ze verder. Ik kan nog steeds een koninkrijk en een kasteel krijgen. Ik zal moeder eens wat laten zien. Ik zal ze allemaal eens wat laten zien.

Ochi's huis dook op zonder waarschuwing. Het ene moment waren er alleen maar bomen en het volgende stond ze voor een oud huisje. Ochi wilde eerst de pony afzadelen, dus Anneshka liet zichzelf maar binnen.

Daar trof ze een open haard, een paar schots en scheef geplaatste meubels en een heleboel aardewerken potten aan. In een la zat een kip te broeden.

Dus hier zal ik me mee moeten behelpen, dacht ze verbitterd terwijl ze in een stoel plofte. De pot op de schoorsteenmantel rammelde. Anneshka keek op. De pot hield zich weer stil.

'Ik word gek in dit krot,' mompelde ze. Ze trok een krukje naar zich toe en legde haar voeten erop. De ene was bloot en bloedde. Aan de andere zat een smerig zijden muiltje.

'Goed zo, meisje, doe of je thuis bent,' zei een raspende stem achter haar.

Anneshka sprong overeind. De stem kwam uit een stokoude vrouw met een uitgeteerd lichaam en een huid vol rimpels. Anneshka keek snel om zich heen op zoek naar een scherp voorwerp.

'Niet bang zijn,' hijgde de heks. 'Ik ben de enige die is veranderd. Jij bent vanbinnen vast net zo mooi als vanbuiten.'

Anneshka deinsde achteruit. Was dat... 'Ochi?'

'Wat had je dan verwacht?' zei de vrouw. 'Niemand blijft eeuwig jong.'

De manier waarop Ochi glimlachte, beviel Annesska helemaal niet, maar ze wist dat het waar was. De jonge heks en de oude vrouw waren dezelfde persoon. Annesska herkende haar aan haar ogen.

‘Die brandwonden moeten behandeld worden,’ zei de oude Ochi. Ze trok een la open en haalde er twee slakken uit.

‘Wat doe je?’ piepte Annesska. ‘Blijf uit mijn buurt met die dingen!’

‘Je wordt helemaal nergens koningin van als je doodgaat aan een ontsteking.’ Ochi hobbelde naar haar toe. ‘We moeten iets aan die wonden doen.’

De slakken verstopten zich in hun huisjes. Annesska staarde naar haar handen, die vol blaren zaten door het vuur van de draak. ‘O, vooruit dan maar,’ snauwde ze. ‘Doe wat je niet laten kan.’

Ochi zette de slakken op Annesska’s polsen en streelde de huisjes met haar kromme oude vingers tot de bewoners naar buiten kwamen.

Annesska weerstond de neiging om de slakken door de kamer te smijten. Ze haatte hun ogen op steeltjes, ze haatte de manier waarop ze bewogen. Alles aan die beesten was walgelijk.

‘Je hebt ook brandwonden op je gezicht,’ zei de heks.

Annesska trok vol afkeer haar neus op, maar haar handen voelden inderdaad beter aan. Ze stond toe dat Ochi een slak op haar kin zette. Het beestje gleed op zijn kille voet tegen haar wang omhoog en glibberde over haar neus.

Tegen de tijd dat Ochi klaar was, waren Annesska’s brandwonden bedekt met een dun laagje slijm in alle kleuren van de regenboog.

‘O wee als dit niet werkt,’ gromde ze.

De oude vrouw zette de slakken op de vloer. Ze begonnen aan de lange reis terug naar hun la.

‘Dat wordt nog wat, met jou als koningin.’ De heks ging met een zucht zitten.

‘Koningin van wat? Koningin van waar?’ beet Annesska haar toe. Ze begon genoeg te krijgen van de manier waarop Ochi haar woorden koos.

‘Ik kan het aan de sterren vragen... Als je bereid bent om te betalen.’

Naast Ochi's stoel begon een pot te trillen. De heks duwde hem met haar hak naar achteren.

‘Je verbergt iets,’ zei Anneshka. ‘Wat zit er in al die potten?’

‘Ik verberg niets, kind. Waarom zou ik dingen voor je achterhouden?’

Anneshka wierp de heks een valse blik toe. Ze leek zo breekbaar; een hoopje botten met een hoofd als een eierschaal. Wat zou het makkelijk zijn om haar schedel open te breken, dacht Anneshka. Kijken of de geheimen naar buiten rollen.

De potten bij het raam waren afgesloten met stoppen. Anneshka pakte er een en las het etiket.

W. Lokai

Geen idee wat dat betekende. Haar vingers lieten slijmerige afdrucken achter toen ze de pot neerzette en een andere pakte.

S. Zārda

Ze had nog nooit gehoord van een tovermiddeltje dat zo heette. Op een van de potten zat geen stop. Ze tuurde erin, half verwachtend dat er een kikker naar buiten zou springen. De pot bleek leeg, dus ze las het etiket.

V. Mazanar

‘Dat is mijn moeder,’ riep Anneshka uit. ‘Zo heet ze!’ Het duurde even voor ze zichzelf weer onder controle had. ‘Waarom heb je een pot naar mijn moeder genoemd?’

‘Kom,’ zei de heks. ‘Het is tijd om uit te rusten.’

‘Ik wil het nu weten.’ Anneshka stampte naar de slakken toe en hield haar voet met het muiltje boven een van de diertjes.

‘Het is te laat. Ik vertel het je morgenochtend wel.’

Anneshka zette haar voet op de grond en genoot van het gekraak.

‘Mijn slak!’ gilte Ochi. Haar gezicht vertrok van verdriet.

‘Praten,’ snauwde Anneshka. Haar blote voet zweefde boven de tweede slak.

‘Je moeder heeft een voorspelling bij me gekocht op de dag dat jij werd geboren,’ zei Ochi. ‘Ik heb haar verteld dat je koningin zou worden als je groot was.’

Anneshka duwde met haar teen tegen het huisje van de slak. ‘Dat weet ik al.’

‘Alsjeblieft! Niet Boris,’ smeekte de heks. Ze ging sneller praten. ‘Als je moeder sterft, zal ze voor de voorspelling betalen met haar ziel. Die ga ik bewaren in die pot.’ De heks aarzelde. Ze leek zich te schamen. ‘Iedere ziel die vrijwillig aan me wordt afgestaan, geeft me meer tijd in dit lichaam.’

Anneshka trok een wenkbrauw op en stapte weg bij de slak. ‘Je verzamelt zielen om je ellendige leven te verlengen?’

Er stonden potten op de planken en in hoge stapels in de hoeken. Ze stonden op de tafel en onder de stoel. Anneshka draaide helemaal om haar as en keek neer op de heks. ‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’

Ochi keek Boris na terwijl hij langzaam onder een kast verdween. ‘Ik ben drieëntwintig,’ fluisterde ze. ‘Zevenhonderddrieëntwintig.’

HOOFDSTUK 2

Iemand had de sleutels van de ramen van lokaal 32C gepikt. Buiten was een van de laatste hete dagen van het jaar in volle gang. Binnen werd een lokaal vol brugklassers levend gebakken.

Meneer Morris bakte net zo hard mee. ‘Ga maar naar bladzijde acht,’ zei hij. Sloom als een hagedis in een terrarium slofte hij door de klas.

Imogen bladerde door haar boek en genoot van het minibriesje als ze een bladzijde omsloeg. Ze bleef hangen bij een foto van een astronaut die uit een bubbelvormig raam staarde.

Onder de foto stond: ‘Daar is de aarde. Dat is thuis. Dat is onze basis.’

Imogen vroeg zich af of de astronaut heimwee had, of dat hij dit vreemde nieuwe uitzicht op de aarde juist spannend vond. Misschien wel een beetje van allebei, dacht ze.

Ze keek schuin opzij naar meneer Morris. Die had het niet over astronauten, maar over het verschil tussen vloeibare en vaste stoffen.

Zweet is vloeibaar, dacht Imogen toen ze een druppel over zijn gezicht zag rollen. En tijd is iets vast. Je kunt er op geen enkele manier voor zorgen dat hij sneller gaat.

Nog vijf minuten, dan was de schooldag afgelopen. Over vijf minuten zat Imogens eerste week op de middelbare school erop.

Het was helemaal niet slecht begonnen. Ze had vrienden gemaakt en vond haar klassenleraar aardig, maar iedereen wist dat zij ‘het verdwenen meisje’ was. Gelukkig wisten ze niet dat ze naar een therapeut ging.

De andere leerlingen bleven maar vragen of ze was weggelopen of gekidnapt. Het leek haar beter om de waarheid voor zich te houden. Niemand zou geloven dat ze een deur in een boom had ontdekt, bevriend was geraakt met een prins en op de rug van reuzenvogels had gevlogen...

Nog drie minuten tot de bel. Ze probeerde zich op haar boek te concentreren.

Op ruimtereizen staat een hoge prijs. De astronauten van deze missie zullen hun familie pas over vijf jaar terugzien. En als ze terug zijn, duurt het nog jaren voor ze zich weer hebben aangepast aan het normale leven.

Nog twee minuten tot de bel zou gaan.

Mam zou haar opwachten bij de poort van de school. Imogen wilde dat ze daarmee ophield. Geen van de andere ouders deed dat, maar mam was veranderd sinds hun verdwijning.

Het was mams idee geweest om er een therapeut bij te halen. Ze vond dat Imogen 'speciale ondersteuning' nodig had. Dat was codetaal voor urenlang praten. Alsof al dat geklets ervoor kon zorgen dat ze de magische wereld zou vergeten.

Nog één minuut tot de bel.

'Bij kamertemperatuur is water een vloeistof.' Meneer Morris klonk uitgeput. 'Maar als je water verhit, dan begint het te -'

De schoolbel ging. De leerlingen gristen hun boeken bij elkaar en stoven het lokaal uit.

'Verdampen.' De leraar liet zich in zijn stoel vallen.

De deur viel met een klap dicht en het was stil in de klas. Meneer Morris sloot zijn ogen, en Imogen wachtte tot hij haar zou opmerken. Hij ademde diep in, en liet de lucht door zijn neus en mond ontsnappen terwijl hij een flesje water tegen zijn wang drukte. Hij zat heel stil.

'Meneer?'

Meneer Morris schrok zich wild. 'Imogen! Ben je er nog?'

'Die astronauten die naar de maan zijn gegaan, weet u wel? Zijn die ook nog ergens anders geweest?'

Meneer Morris haalde het flesje van zijn gezicht. ‘Eh... ja. De NASA heeft een paar sondes naar Mars gestuurd.’

‘Maar er zijn geen mensen op Mars?’

‘Nee, Imogen. Nog niet.’

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wat denkt u, zou er een andere planeet kunnen zijn die de astronauten nog niet hebben ontdekt? Een planeet zoals die van ons, met mensen en dieren... Maar dan anders?’

‘Ik weet het niet,’ zei meneer Morris. ‘Maar als zo’n planeet bestaat, dan is hij heel ver weg. Het zou jaren en jaren duren om er te komen, zelfs met een ruimteschip dat met de snelheid van het licht kan reizen. Waarschijnlijk ben je oud voordat je eindelijk kunt landen.’

Imogen kon zich maar moeilijk voorstellen dat ze ooit oud zou zijn.

‘Waarom wil je dat weten?’ vroeg meneer Morris.

Imogen kwam overeind. Er was genoeg tijd verstreken. Er zou nu niemand meer in de buurt zijn die kon zien dat ze bij de poort werd opgewacht door haar moeder.

‘O, laat maar,’ zei ze. ‘Ik was gewoon nieuwsgierig.’

HOOFDSTUK 3

Imogen lag op het bed van haar zusje. Overal om haar heen waren tekeningen. Er hing zoveel papier aan de muren dat de kamer vormde als de wind door het raam naar binnen waaide. Dan leek het hierbinnen meer op een tent dan op een huis.

Marie, die drie jaar jonger was dan Imogen, zat op de grond te kleuren. Het kleed was bezaaid met potloden.

‘Mevrouw Kalmadi zegt dat motten geen deuren kunnen openmaken,’ zei Marie. ‘En ze herkennen ook geen mensen.’

‘Je moet er niet meer over praten op school,’ zei Imogen streng. ‘Straks denken ze nog dat je ze niet allemaal op een rijtje hebt.’

‘Maar iedereen heeft het erover. Praten ze er niet over op de grote school?’

Imogen bekeek een tekening van mam. Ze had een hoofd als een gloeilamp en trossen bananen in plaats van handen. Marie had het portret een paar jaar geleden getekend.

‘Jawel,’ bekende Imogen. ‘Ze praten er de hele tijd over.’

Op het voeteinde van het bed lag een nieuwere schets; een portret van een jongen met ver uit elkaar staande ogen, en oren die dwars door zijn haar naar buiten staken. Imogens blik bleef maar afdwalen naar de jongen. Ze moest toegeven dat de tekening best goed leek.

‘Ik vind het niet leuk om net te doen of Yaroslav niet echt is,’ verklaarde Marie. ‘Het was net zo echt als mevrouw Kalmadi. En toen we er waren, leek het zelfs nog echter.’

Imogen deed ook niet graag alsof. Eerlijk gezegd haatte ze het. ‘Ik weet zeker dat mam ons uiteindelijk wel gelooft,’ zei ze. ‘We moeten gewoon een manier vinden om haar te overtuigen.’

De stem van hun moeder galmde door het trappenhuis. ‘Meiden, eten!’

Marie liet haar potlood vallen en rende de kamer uit. Imogen gleed van het bed en pakte Maries tekening. Het was een schets van een bos bij nacht. Het was goed getroffen: de geheimzinnige schaduwen, het kille licht van de sterren. Als Imogen haar ogen sloot, kon ze het geritsel van mottenvleugeltjes bijna horen.

‘Aarde aan Imogen!’ brulde mam. ‘Oma is er. Kom even hallo zeggen.’

Imogen liet de tekening vallen en ging naar beneden.

Het was warm voor september, dus ze aten buiten. Mam stak kaarsen aan om de insecten op afstand te houden. Oma serveerde lasagne en kletste over de bridgeclub. Ze was eruit gegoooid omdat ze te goed kon kaarten. Dat beweerde ze tenminste.

Toen de meisjes na het eten de tuintafel afruimden, fluisterde mam iets tegen oma over mevrouw Haberdash. Imogen spitste haar oren. De oude mevrouw Haberdash was de eigenares van de theesalon. In haar tuinen had Imogen de deur in de boom gevonden.

‘Die tuinen zijn er verschrikkelijk aan toe,’ zei oma zacht. ‘Het zou me niet verbazen als er inderdaad iets in leeft, zoals ze beweert. Het zullen wel vossen zijn.’

‘Waar hebben jullie het over?’ Imogen keek strak naar mam en oma.

‘O, niks, lieverd,’ zei mam. ‘Neem je mijn bord ook even mee?’

‘Ja... Maar jullie hadden het over mevrouw Haberdash?’

Mam en oma wisselden een blik. ‘Ik ben bang dat het niet zo goed gaat met mevrouw Haberdash,’ zei mam.

‘Ze ziet dingen die er niet zijn,’ verklaarde oma. ‘Dat gebeurt soms met oude mensen.’ Ze tikte tegen de zijkant van haar hoofd, alsof oud worden alleen andere mensen overkwam.

‘Mevrouw Haberdash is ziek vanwege die vossen?’ Imogen snapte het niet.

‘Nee, nee,’ zei oma. ‘Ze denkt dat er iets in haar tuinen zit. Een monster of zo. Ze zegt dat ze het ’s nachts heeft gezien, achterin bij de vuilnisbakken. Het was waarschijnlijk een vos die op jacht was naar kliekjes, maar die arme mevrouw H. maakt zich er verschrikkelijk druk over.’

Een monster, dacht Imogen. Zou dat kunnen?

‘Misschien moeten we bij haar op bezoek gaan,’ stelde Marie voor.

‘Ik denk niet dat we dat mogen,’ zei oma met een schuine blik op mam.

‘Kijk niet naar mij,’ zei mam. ‘Je mag zo vaak je maar wilt bij je vriendinnen op bezoek.’

‘Maar ik ben niet te vertrouwen met je kinderen,’ zei oma. ‘Bedoel je dat?’

Mam staaarde aandachtig naar de geurkaars. ‘Imogen, Marie... Breng de borden naar de keuken.’

Maar oma hield haar bord stevig vast. ‘Het was niet mijn schuld dat ze vermist zijn geraakt,’ siste ze. ‘Ik ben ze maar een paar minuten uit het oog verloren.’

Imogen had mam en oma nooit eerder ruzie zien maken. Mam koos altijd oma’s kant. Oma koos altijd die van mam. Dat waren de regels.

‘Waarom gaan we niet met z’n vieren?’ stelde Marie voor. ‘We kunnen toch samen naar de theesalon?’

Mam bleef bedenkelijk kijken. ‘Ik zal erover nadenken,’ zei ze.

Later die avond bracht oma Marie naar bed, en dat betekende dat Imogen haar moeder even voor zichzelf had. Ze zaten in de tuin en zagen langzaam de eerste sterren verschijnen.

De horizon gloeide oranje op; een elektrische gloed waar zelfs de helderste ster niet doorheen kon stralen. De hemel boven Yaroslav was altijd zwart en vol sterren. Imogen vroeg zich af of een skretaanval

ervoor zou kunnen zorgen dat de burens de lampen uitdeden, zodat je de sterren zou kunnen zien. Ach, het is het waarschijnlijk niet waard, bedacht ze glimlachend.

‘Waar denk je aan?’ vroeg mam. Ze sloeg haar arm om de schouders van haar dochter. En hoewel Imogen tegenwoordig op de middelbare school zat, paste het nog precies.

‘O, je weet wel... Ik vroeg me af hoe het zou zijn als je alle sterren kon zien.’ Ze legde haar hoofd op mams schouder.

‘Het is zo fijn om je weer terug te hebben, Imogen,’ zei mam. ‘Ik heb me zoveel zorgen gemaakt over jullie. Ik zou niet weten wat ik zonder Mark had moeten beginnen...’

Imogen greep haar kans. ‘Is Mark je vriend?’

Er zweefde een langpootmug voorbij.

Mam haalde diep adem voor ze antwoord gaf. ‘Ja. Inderdaad. Ik ben erg dol op hem, en ik denk dat jullie hem ook aardig zullen vinden als jullie hem een kans geven... Hij heeft geen kinderen, dus het is best moeilijk voor hem, maar hij is een goeie vent. Alsjeblieft. Beloof me dat je het zult proberen.’

‘Ik ga hem niet “papa” noemen.’

‘Natuurlijk niet. Dat zou ik nooit van je vragen.’

‘Maar als jij hem dan echt zo aardig vindt...’

Mam drukte Imogen tegen zich aan. ‘Zo ken ik je weer.’